

บทนำ

ราตรีดีดักสังัด สายลมกระโชกแรง ถึงกระนั้นยังมียุงบินผลุบไผล่ให้เห็นอยู่ทุกแห่งหน

เล่าขานกันว่า ณ ภูเขาเทียนหลิงอันมีไอเทพแผ่กำจายออกมาแห่งนี้เป็นสถานที่เร้นกายของปรมาจารย์ผู้ซึ่งบนฟ้าจัดเจนดาราศาสตร์ บนดินสันตฤภูมิศาสตร์ รู้แจ้งศาสตร์แห่งธาตุทั้งห้า เจนจบคัมภีร์โจวอี้* ทามีหลักธรรมคำสอนใดไม่เข้าใจ่องแท้ ทามีเรื่องใดไม่รู้ซึ่ง... 'ปรมาจารย์ข้างขึ้น' ผู้ปราดเปรื่องนั่นเอง

มีเสียงเล่าลือกันว่าปรมาจารย์ท่านนี้ไม่มีลูกเต้า มีอุปนิสัยรักสันโดษ อารมณ์ดุร้ายฉุนเฉียว

ยังกล่าวกันอีกด้วยว่าข้างกายปรมาจารย์มีหนูน้อยคนหนึ่ง รูปลักษณ์หล่อเหลา ทว่าอุปนิสัยซุกซนขี้เล่น ชอบก่อความวุ่นวาย ซ้ำยังอยู่ไม่สุข

* โจวอี้ เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า 'คัมภีร์ซี้จิง' เป็นหนึ่งในสิบสามคัมภีร์ของลัทธิขงจื้อ ใช้ทำนายนการเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติ และสังคมนาษยิโดยผ่านทางแผนภูมิแปดทิศ

และเด็กหนุ่มจอมทะเล้นชอบสร้างปัญหาผู้นี้ก็คือศิษย์เพียงหนึ่งเดียวของ
ปรมาจารย์นั่นเอง

เสียงเล่าอ้อเออ...เสียงเล่าอ้อ...ผู้คนลือกันไปต่างๆ นานา แต่กลับหา
คำยืนยันมิได้

"ข้าว่านะท่านผู้เฒ่า ท่านเรียกข้าออกมาเพื่อเป็นอาหารยุ่งอย่างนั้น
สิ" เด็กหนุ่มที่เดิมนอนห้อยต่องแต่งอยู่บนกิ่งไม้ จู่ๆ พลันดีดตัวขึ้นมา
นั่งขัดสมาธิอยู่บนต้นไม้

เปลวเทียนบนโต๊ะไม้สั้นไหว ภายใต้แสงสลัวพอจะมองเห็นได้ว่าเขา
แต่งกายด้วยเสื้อผ้าเนื้อหยาบ มัดผมด้วยเส้นเชือกที่ถักจากเศษหวายและ
กิ่งหลิว กระนั้นหน้าตายังแลดูหล่อเหลาคมคายอย่างแท้จริง โดยเฉพาะ
ดวงตาระจ่างสดใสเต็มไปด้วยรอยยิ้มคูที่กำลังกลอกกลิ้งอย่างลื่นไหล
ไม่รู้ว่าเกิดความคิดแปลกๆ อะไรอีก

"เจ้าเด็กเวร เจ้าจะมีใจดวงอยู่เป็นเพื่อนคนขราสักนิมิตได้หรือ"

ชายขรารวมขาวหน้าแดงกำแลดูสุขภาพดีที่นั่งอยู่บนม้านั่งไม้ไผ่
ใต้ต้นไม้เหลือบตาขึ้นมองเด็กหนุ่ม ครั้นเห็นเขาใช้สองมือรองต้นคอ
อย่างสบายอารมณ์ก็เกิดความรู้สึกเสียดายอย่างสุดซึ่งขึ้นมาในใจ ครั้งนั้น
ดันเก็บเอาเจ้าเด็กหัวดีที่ไม่รู้จักเคารพคนเฒ่าคนแก่ถึงเพียงนี้ติดมือ
กลับมาได้ เขาปรารถนาอยากจะได้ครุณีน้อยน่ารักน่าเอ็นดูมาเป็นศิษย์
ยิ่งนัก อยากรจริงๆ เชียว...

"ข้าอยู่เป็นเพื่อนท่านนานถึงสิบกว่าปี ท่านยังไม่รู้จักพออีกหรือ"

"รู้จักพอ? เจ้าเด็กเวร เป็นเจ้าต่างหากที่ 'ทรमान' อาจารย์มาสิบ
กว่าปี..."

ช่างชั้นยังมีทันกล่าวจบก็เห็นเด็กหนุ่มปรบมือทั้งสองข้าง โผล่หน้าลงมายกคิ้วทลิวตาให้จากบนต้นไม้

"อ้อ! เข้ารู้แล้ว ท่านกำลังอธิบายที่ข้าเจสียวดลาดเป็นเลิศ มีไหวพริบปฏิภาณเหนือธรรมดา เลยกลัวว่าลูกศิษย์เช่นข้านี้จะเกินหน้าเกินตาอาจารย์อย่างนั้นสิ"

ไม่ผิดแน่ เขามีความสามารถเหลือล้น มิน่า นับตั้งแต่เอาชนะท่านผู้เฒ่าในหมากตาหนึ่งได้ ท่านผู้เฒ่าก็เริ่มเห็นเขาขัดลูกหูลูกตาไปหมด

"เจ้าเด็กเวร เจ้าล่ำพองให้มันน้อยๆ หน่อย ต่อให้เจ้ามีสติปัญญาเฉียบแหลม อาจารย์จะบอกเจ้าให้ เหวะๆ..." ใบหน้าแดงก่ำอ่อนเยาว์ของปรมาจารย์ช่างชั้นเผยสีหน้าแดงเจดนา ร้ายอย่างถึงที่สุด

"ทำไม...ทำไม" หนุ่มน้อยเกิดความสนใจขึ้นมาชั่วขณะ รีบไล่เลียงถามด้วยท่าทีกระตือรือร้น

"ดวงชะตาเจ็ดอารมณ์บ่กพร่อง ช่างน่าเศร้าแท้ๆ" ช่างชั้นลুবเคราด้วยท่าทีสบอารมณ์

"ดวงชะตาเจ็ดอารมณ์บ่กพร่อง?" เด็กหนุ่มคิ้วกระตุกนิดๆ ก่อนจะยืมขบขันพลางเอ่ยถามขึ้นอีกว่า "โฉนจึงไม่เคยได้ยินท่านพูดถึงมาก่อนเลย คิดจะพู้อข้าหรือ"

เอ่อ...สีหน้าของช่างชั้นเปลี่ยนไปในบัดดล จริงด้วยสิ! โฉนเขาจึงพูดเรื่องนี้ออกมาได้ เป็นไปได้แปดในสิบส่วนว่าเห็นทีจะถูกเจ้าหนุ่มยั่วเย้ามากเกินไป เดิมมิได้ตั้งใจจะให้เขารู้เสีย!

"ท่านผู้เฒ่า ท่านคงมิได้อธิบายจนเกิดแค้นเคืองขึ้นมา แอบไปทำเรื่องเลวทรามอะไรที่ทำให้มองหน้าคนไม่ติดลบหลังข้าหรือคะ" สายตา

ของหนุ่มน้อยพลันแปรเปลี่ยนเป็นเศร้ายันต์ แล้วยังแสร้งทำเป็นร้องไวยวายน ด้วยความคับแค้นใจว่า "ท่าน! ท่าน! ท่าน! ไม่นึกว่าท่านเป็นถึงครูบาอาจารย์ จะทำเรื่องผิดหลักศีลธรรมจรรยาให้ร้ายศิษย์พรคณินได้!" เขาร้องไวยวาย สมจริงกระทั่งมือไม้ยังสั่นเพิ่มรุนแรงอีกด้วย

"มู่เขี้ยวเงิน!" ซ่างชั้นมีน้ำใจจนต้องพ่นลมใส่เคราะห์ถึงตาโต เจ้าศิษย์คนนี้เขารับไว้เพื่อกวณโทสะตนเองหรืออย่างไรนะ

เจ้าเด็กหัวดีเอ๊ย! เจ้าเด็กหัวดี!

"แค่ล้อเล่นเท่านั้นเอง พักนี้เพลิงโทสะท่านผู้เฒ่าออกจะรุนแรงมิใช่เล่นนะ" หรือจะเป็นเพราะความสามารถของเขาในการกวณโทสะอาจารย์เก่งกาจมากขึ้นกันแน่

หนุ่มน้อยผู้มีนามว่ามู่เขี้ยวเงินกระโจนลงจากต้นไม้ด้วยท่าทางคล่องแคล่ว ก่อนจะผลุบนั่งลงบนพื้นหญ้าตามอำเภอใจ

"แค่อารมณ์ทั้งเจ็ดขาดตกบกพร่องมิใช่หรือ! พระท่านว่า สุข โกรธ ทุกข์ กลัว รัก เกลียด และใคร่ คืออารมณ์ทั้งเจ็ดของมนุษย์ หรือจะเป็นเพราะข้ามิได้นับถือพุทธ ดั้งนั้นพระพุทธรองค์เลยเห็นข้าขัดหูขัดตาอย่างนั้นสิ" เขากล่าวพลางยิ้มร่า

"เจ้าอย่าได้ทำเป็นเล่นไป สักวันจะได้ลิ้มรสความขมขื่น" เจ้าเด็กคนนี้ยามนี้ยังไม่มีท่วง ยังไม่รู้ซึ่งถึงความทุกข์ทรมานย่อมไม่ใส่ใจเป็นธรรมดา

"ขอรับ...ขอรับ อาจารย์ ขอเรียนถามว่าที่แท้ศิษย์ขาดอารมณ์ความรู้สึกใดกันแน่" เขาทุบยิ้มแล้วขอคำชี้แนะด้วยท่าพินอบน้อม

"อารมณ์ใดนะรี เหอะๆ! ขาดแต่ 'รัก' เพียงอย่างเดียว" ซ่างชั้นทำสีหน้าพึงพอใจขณะเฝ้ารอจะได้เห็นเขาตกตะลึงจนหน้าถอดสี

"รัก?" นั่นมันคืออะไรกัน มู่เซี่ยวจินทำหน้าที่พิศวงงงววย

"รักอันยิ่งใหญ่ตั้งรักชาติบ้านเมือง รักอันน้อยนิดดูจเสนาหาแห่งชายหญิง
ล้วนสมควรจับต้อง มิควรบังเกิด หากไม่หัวใจจะมอดไหม้เป็นจุน"

"หัวใจมอดไหม้เป็นจุน? หมายความว่าอย่างไร" เขายื้มออกมา
ฟังดูท่าทางจะน่ากลัวมาก

ยามนี้สีหน้าของช่างชั้นกลับกลายเป็นเคร่งขรึมน่ายำเกรง สองคิ้ว
จวนเจียนจะผูกเข้าด้วยกัน

"ในเมื่อไรรักก็ไม่ต้องตกอยู่ในสภาพเช่นนั้น แต่หากหัวใจมีรักจะ
ได้รับความทุกข์ทรมานประหนึ่งถูกคมมีดกรีดคว้าน เจ็บปวดปานถูกศร
เกาทัณฑ์ทะลวงผ่าน หัวใจดูจถูกแผดเผา จิตวิญญาณถูกทำลาย รวากับ
ร่างกายตกอยู่ในนรกอเวจี"

"ท่านผู้เฒ่า ท่านจงใจปั้นแต่งเรื่องน่าสะพรึงกลัวมาขู่ข้าใช่หรือไม่
พูดชนะน่าสยดสยองของเซี่ยว" มู่เซี่ยวจินทำทีผ่อนคลายเป็นไม่ถือเป็นเรื่องจริงจัง
แม้แต่บ่อย

"เจ้าเด็กแวร เจ้าทำเป็นขี้ขลาดไปเกิด ถึงตอนนั้นเมื่อไร ดูซิว่าใครจะได้
ลิ้มรสความทุกข์ทรมานกันแน่" ช่างชั้นเห็นเขาทำเป็นเล่นก็อดกล่าวด้วย
ท่าทางฉุนเฉียวมิได้

"รักมิได้ก็ไม่ต้องรักสิ ท่านเองไม่มีรักเช่นกัน ก็ยังอยู่ดีมีสุขมิใช่หรือ
อยู่ลำพังคนเดียวออกจะปลอดภัยไปรุ่งอิสรเสรีสุขสบายออกปานนี้" เขายกมือ
ขึ้นปล่อยจุกผมที่มัดไว้ เส้นผมยาวม้วนตัวเป็นเกลียวก่อนจะทิ้งสยายลง

ช่างชั้นเลิกคิ้วขาวโพลนขึ้นสูงพลางแค้นเสียงเฮอะออกมาเบาๆ อย่าง
ไม่พอใจ

ที่เขาไม่มีรักเป็นเพราะหาสตรีที่มีวาสนาต่อกันไม่พบ หากเขามีความรัก
มิได้เสียเมื่อไร อยากจะรักแต่รักมิได้ นั่นถึงจะเป็นความเจ็บปวด

มู่เชี่ยวชาญเงินแค้นเสียงเฮอะเบาๆ เลียนอย่างเขาด้วย ก่อนจะทำ
หน้าทะเล้นเป็นปกติ

ช่างชั้นฆ่าเลื่องของเขา เจ้าเด็กคนนี้ลืมหาดูโลกมีทันไรก็ถูกนำมาทิ้ง
ได้เขาเก็บกลับมาอุปการะเลี้ยงดู ใครจะไปนึกว่าเลี้ยงไปเลี้ยงมานิสัยจะ
กะล่อนซุกซนปานนี้ได้ ทั้งยังมีสติปัญญาฉลาดปราดเปรื่อง เป็นอัจฉริย
บุคคลที่ร้อยปีจะเจอสักคน

แต่ยังนับว่าโชคดีที่เขาไม่มีนิสัยมองโลกในแง่ดี ไม่แค้นฟ้าไม่เคียดคน
แต่ว่า...เจ้าเด็กนี้จะไปจริงจางถึงขนาดโทษฟ้าโทษคนได้อย่างไร ต่อให้เป็น
เรื่องร้ายแรงเกี่ยวพันถึงชีวิต กลัวแต่ว่ามันยังไม่อนาทรร้อนใจ

ยิ่งไปกว่านั้น...ช่างชั้นลอบถอนหายใจ ต่อให้อารมณ์ทั้งเจ็ดบกพร่อง
ทั้งหมด ยังไม่แน่ว่าเจ้าเด็กนี้จะทุกข์ร้อน นับประสาอะไรกับขาดแค่อารมณ์
เดียวเล่า คิดๆ แล้วยังรู้ว่ามันไม่มีทางใส่ใจ ยิ่งโชคดีที่มีเขาผู้เป็นอาจารย์
คอยกังวลแทนเจ้าตัว

แต่ว่า...ช่างชั้นเหลือบตามองเด็กหนุ่มคราหนึ่ง ในใจคิดว่าจะต้องมี
สักวันที่เจ้าหมอนี้จะได้ลืมหรดความชื่นชม!

7

ทำไมปรมาจารย์จะต้องพำนักอยู่ในป่าเขาลำเนาไพรลึก ๆ ด้วยนะ
ทำไมเส้นทางขรุขระบนภูเขาจะต้องแตกออกเป็นสายเล็กสายน้อยเลี้ยวตลอด
คดเคี้ยวอีกนับไม่ถ้วนด้วย แล้วทำไมเส้นทางสายเล็ก ๆ เหล่านี้ถึงต้อง
ลึกลับซับซ้อนคล้ายมีภัยอันตรายซ่อนอยู่รอบด้านด้วยนะ

พานให้นางไม่รู้ว่าหากตนเดินผิดไป บ้านสกุลเยี่ยจะสิ้นคุณหนูใหญ่
ไปนับแต่บัดนี้หรือไม่

บนทางเดินสายเล็กบริเวณไหล่เขาตรงกึ่งกลางภูเขาเทียนหลิง
เด็กหญิงสองคนกำลังเร่งฝีเท้าเดินตามกันไป

ครูฉินน้อยผู้ที่เดินนำหน้าสวมใส่เสื้อตัวน้อยสีรากบัวผูกรัดตรงบั้นเอว
เสื้อคลุมไหล่ตัวนอกเป็นผ้าโปร่งเนื้อบางตัวเล็กกะทัดรัด ท่อนล่างสวม
กางเกงผ้าไหมเก็บชายเป็นรูปกลีบบัว ม้วนผมเป็นมวยเล็กอยู่บนขมับด้านขวา
ใช้เส้นไหมถักพันระหว่างผมเปียแลดูงดงามน่ารักเป็นที่สุด

ทันใดนั้นร่างอ่อนแอของนางพลันหยุดชะงัก หยุดผีเพ้ายืนนิ่งอยู่กลางทางเดินบนภูเขานั้นเอง สาวใช้ที่ตามมาข้างหลังเอาแต่ก้มหน้าเดินดุ่มๆ จึงเกือบเอาศีรษะชนเข้ากับร่างของคุณหนูบ้านตนเข้าอย่างจัง

"คุณหนู ทำไมหรือเจ้าคะ" ชิวเออร์ลอบโอดครวญอยู่ในใจ นางเห็นใจคุณหนูของนางมาก อายุยังไม่ครบสิบสี่ปีก็ต้องมาลำบากลำบนถึงเพียงนี้แล้ว

ครุณีน้อยไม่พูดไม่จา ได้แต่ยกมือขึ้นชี้ไปยังกิ่งไม้หน้าตัดกว้างประมาณสามนิ้วที่ล้มกองอยู่บนพื้น ชิวเออร์หัวไวมาก เข้าใจความหมายของนางได้ในทันที

"คุณหนูอยากจะเอามาเป็นไม้เท้าหรือเจ้าคะ"

ครุณีน้อยพยักหน้า ชิวเออร์จึงงูสกุสกุจวิ่งไปเก็บกิ่งไม้ข้างทางขึ้น จัดแจงเลาะเล็มเล็กน้อยแล้วค่อยเดินกลับมายังข้างกายนาง

"คุณหนู หากท่านเหนื่อยแล้วพวกเราพักกันสักครู่ดีไหมเจ้าคะ"

เยี่ยเสียงอุ๊รับ 'ไม้ตะพด' จากมือชิวเออร์มาลองถือดูชั่วคราวก่อนจะพยักหน้าน้อยๆ

ชิวเออร์ประคองนางให้นั่งลงบนหินก้อนที่ค่อนข้างสะอาดสะอาดอันข้างทาง ส่วนตนนั้นยืนข้างๆ ล้วงเอาผ้าเช็ดหน้าออกมาพัดให้

ระหว่างกำลังพัดอยู่นั้นก็อดพิศดูคุณหนูของตนไปด้วยมิได้ ยังไม่พ้นวัยสิบสี่ถึงดงามปานนี้แล้ว วงหน้าเล็กงามลอมสงบนิ่งดุจหยก ดวงตาสุกใส พันขาวหมดจด เฉฉฉนแปลงปลั่ง เพียงแต่นางไม่ค่อยพูดค่อยจา มักจะเงียบเฉยอยู่เป็นนิตย์ ทำให้ไม่รู้ว่านางกำลังคิดอะไร ต่อให้อยากถาม ทว่าทันทีที่นางใช้ดวงตาเปี่ยมชีวิตชีวาคุณั้นเหลือบมองตน วาจาที่อยากจะถามพานกล่าวไม่ออกโดยพลัน

"ไฉนนายท่านต้องส่งคุณหนูขึ้นเขามาด้วยเจ้าคะ แล้วยังทำให้ศึกษาเล่าเรียนอะไรไม่รู้ นั่นมันเรื่องของพวกผู้ชายมิใช่หรือเจ้าคะ ทำไมต้องดึงคุณหนูมาเกี่ยวกับเล่า ยังไงก็สมควรให้คุณชายใหญ่มาถึงจะถูก" ชิวเอ๋อร์ปั่นพึมพำออกมา

เพราะอะไรนะหรือ เยี้ยเสียงอุ่กะพริบแพขนตาองยาวถี่ๆ สองครั้ง เพราะคนที่ท่านปรมาจารย์ต้องการคือนางอย่างไรเล่า! ชายชราคนนั้นพอเห็นนางก็เอาแต่จ้องไม่วางตา ยังกล่าวอีกด้วยว่าลักษณะหน้าตาของคุณหนูไม่ธรรมดา เฉลียวฉลาดแต่กำเนิด พานให้นางได้ฟังต้องรีบกลับห้องไปคว่ำกระຈมาสอง แต่ให้สองอย่างไรก็ไม่เห็นลักษณะดีเลิศอย่างที่ท่านปรมาจารย์ว่าเลย จะต้องเป็นเพราะบิดาไม่รักนางแล้วแน่ๆ หาไม่คงไม่สั่งให้นางขึ้นเขาไปค้ำบ้ออาจารย์เพียงลำพัง โดยมีสาวใช้คนสนิทเพียงคนเดียวเดินทางเป็นเพื่อนหรอก

ท่านปู่หน้าแดงคนนั้นเล่าลือกันว่าเป็นปรมาจารย์ช่างชั้นผู้เฒ่าเทียมทาน แม้เขาจะลั่นวาจาต้องการรับนางเป็นศิษย์อย่างเป็นทางการ กระนั้นบิดาก็ไม่เห็นจำเป็นต้องปลื้มใจจนออกนอกหน้ากระทั่งรีบขับไล่ส่งนางขึ้นเขามาเลยนี่!

เยี้ยเสียงอุ่ลอบทอดถอนหายใจ รู้สึกมีนขาไปชั่วขณะ

"แต่ว่า...ถึงคุณชายใหญ่จะไม่เอาการเอางาน นายท่านก็น่าจะเอาความหวังสูงสุดมาฝากไว้ที่คุณหนูเลยนี่เจ้าคะ ยังไงซะสกุลเยี้ยของเราก็เป็นถึงคหบดีอันดับหนึ่งในแผ่นดินเขี้ยวนะ"

ชิวเอ๋อร์กักล่าวครั้งประโยคหลังออกมาด้วยน้ำเสียงภาคภูมิใจอยู่หลายส่วน แต่กลับทำให้จิตใจของเยี้ยเสียงอุ่สลดหดหู่ยิ่งขึ้นไปอีก

ทายาทของคหบดีอันดับหนึ่งยังต้องมาลิ้มรสความยากลำบากชนิดที่บุตรหลานคนธรรมดาอย่างไม่มีวันได้ลิ้มรส ซ้ำร้ายบิดาของนางยังตระหนักรู้ไม่อนุญาตให้นางนำสิ่งของใดติดตัวมาด้วยเลย แม้แต่ข้าวเอ๋อร์ยังทำได้เพียงส่งนางถึงบนเขาแล้วต้องเดินทางกลับทันที

หากมิใช่เป็นห่วงว่านางอายุยังน้อยเริ่มแรกอาจคิดถึงบ้าน จึงอนุญาตให้กลับบ้านได้ทุก ๆ สามวัน แต่พอวันรุ่งขึ้นก็ต้องกลับขึ้นเขาทันที โฉนบิดา... ถึงตัดใจได้ลงหนอ

'เสียงอู๋ เจ้าจะต้องศึกษาเล่าเรียนกับท่านปรมาจารย์ดี ๆ นะ อย่าทำให้ความหวังที่ข้าฝากไว้ที่เจ้าสูญเปล่าล่ะ สวรรค์จะประทานภารกิจยิ่งใหญ่ให้บุคคลใด จำเป็นต้องเคี้ยวกรำร่างกายและจิตใจของบุคคลนั้นเสียก่อน เจ้าก็... ไปเสียเถิดนะ'

ก่อนออกเดินทางจากมาบิดาได้กำชับเช่นนี้ ดู ๆ ไปแล้วไม่มีที่ท่าทุกข์ร้อนด้วยความเป็นห่วงเลยสักนิด... มุมปากของเยี่ยเสียงอู๋เบะลงด้วยน้อยใจ

หลังจากมารดาให้กำเนิดนางก็ล้มป่วย ต่อมาก็จากโลกนี้ไปตอนนางอายุยังไม่ครบขวบ บิดาเป็นคนเลี้ยงดูนางและพี่ชายด้วยสองมือจนเติบโต ทว่าสกุลเยี่ยทำการค้ามาหลายชั่วอายุคน บิดาจำต้องเดินทางไกลไปดูแลกิจการตลอดทั้งปี ฤดูกาลสนสกุลเยี่ยอันโอโง่งกว้างขวางจึงมีเพียงนางและพี่ชายคนโตอาศัยอยู่ แต่พี่ชายของนางมักหนีออกไปเที่ยวเล่นนอกบ้านทิ้งให้นางอยู่ดูแลบ้านเพียงลำพังอยู่เสมอ

แม้จะไม่มีเพื่อนเล่นนางก็รู้สึกทุกขใจ กลับสงบเสงี่ยมเป็นปกติ หรือจะเป็นเพราะเหตุนี้บิดาจึงไม่รักนางแล้วกันนะ